

КОНВЕНЦІЯ
про правову допомогу і правові відносини у цивільних,
сімейних та кримінальних справах

Держави-члени Співдружності Незалежних Держав, учасники цієї Конвенції, іменовані далі Договірні Сторони,

виходячи з прагнення забезпечити громадянам Договірних Сторін і особам, що проживають на їх територіях, надання у всіх Договірних Сторонах стосовно особистих і майнових прав такого ж правового захисту, як і власним громадянам,

надаючи важливого значення розвитку співробітництва в галузі надання установами юстиції правової допомоги у цивільних, сімейних та кримінальних справах,

домовилися про нижченаведене:

РОЗДІЛ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Частина I. Правовий захист

Стаття 1

Надання правового захисту

1. Громадяни кожної з Договірних Сторін, а також особи, що проживають на її території, користуються на територіях всіх інших Договірних Сторін стосовно своїх особистих і майнових прав таким самим правовим захистом, як і власні громадяни цієї Договірної Сторони.

2. Громадяни кожної з Договірних Сторін, а також інші особи, що проживають на її території, мають право вільно і безперешкодно звертатися до суду, прокуратури й інших установ других Договірних Сторін, до компетенції яких належать цивільні, сімейні та кримінальні справи (далі – установи юстиції), можуть виступати в них, подавати клопотання, пред'являти позови і здійснювати інші процесуальні дії на тих самих умовах, що і громадяни цієї Договірної Сторони.

3. Положення цієї Конвенції застосовуються також до юридичних осіб, створених відповідно до законодавства Договірних Сторін.

Стаття 2

Звільнення від сплати мита і відшкодування витрат

1. Громадяни кожної з Договірних Сторін і особи, які проживають на її території, звільняються від сплати і відшкодування судових та нотаріальних мит і витрат, а також користуються безкоштовною юридичною допомогою на тих самих умовах, що і власні громадяни.

2. Пільги, передбачені в пункті 1 цієї статті, поширюються на всі процесуальні дії, здійснювані у цій справі, включаючи виконання рішення.

Стаття 3

Надання документа про сімейний і майновий стан

1. Пільги, передбачені статтею 2, надаються на підставі документа про сімейний і майновий стан особи, яка подає клопотання. Цей документ видається компетентною установою Договірної Сторони, на території якої має місце проживання або місце перебування заявник.

2. Якщо заявник не має на території Договірних Сторін місця проживання або місця перебування, то достатньо надати документ, виданий відповідним дипломатичним представництвом або консульською установою Договірної Сторони, громадянином якої він є.

3. Установа, що виносить рішення за клопотанням про надання пільг, може витребувати від установи, що видала документ, додаткові дані або необхідні роз'яснення.

Частина II. Правова допомога

Стаття 4

Надання правової допомоги

1. Установи юстиції Договірних Сторін надають правову допомогу у цивільних, сімейних та кримінальних справах відповідно до положень цієї Конвенції.

2. Установи юстиції надають правову допомогу й іншим установам у справах, зазначених у пункті 1 цієї статті.

Стаття 5 Порядок зносин

При виконанні цієї Конвенції компетентні установи юстиції Договірних Сторін зносяться одна з одною через свої центральні органи, якщо тільки цією Конвенцією не встановлений інший порядок зносин.

Стаття 6 Обсяг правової допомоги

Договірні Сторони надають одна одній правову допомогу шляхом виконання процесуальних і інших дій, передбачених законодавством запитуваної Договірної Сторони, зокрема: складання і пересилання документів, проведення обшуків, вилучення, пересилання і видачі речових доказів, проведення експертизи, допиту сторін, обвинувачених, свідків, експертів, порушення кримінального переслідування, розшуку і видачі осіб, які вчинили злочини, визнання та виконання судових рішень у цивільних справах, вироків у частині цивільного позову, виконавчих написів, а також шляхом вручення документів.

Стаття 7 Зміст і форма доручення про надання правової допомоги

1. У дорученні про надання правової допомоги повинно бути зазначено:
 - а) найменування запитуваної установи;
 - б) найменування запитуючої установи;
 - в) найменування справи, у якій запитується правова допомога;
 - г) імена і прізвища сторін, свідків, підозрюваних, підсудних, засуджених або потерпілих, їх місце проживання і місце перебування, громадянство, заняття, а у кримінальних справах також місце і дата народження і, за можливості, прізвища й імена батьків; для юридичних осіб – їх найменування і місцезнаходження;
 - д) за наявності представників осіб, зазначених у підпункті «г», їх імена, прізвища й адреси;
 - е) зміст доручення, а також інші відомості, необхідні для його виконання;
 - ж) у кримінальних справах також опис і кваліфікація вчиненого діяння і дані про розмір шкоди, якщо вона була завдана у результаті діяння.

2. У дорученні про вручення документа повинні бути також зазначена точна адреса одержувача і найменування документа, що вручається.

3. Доручення повинно бути підписане і скріплене гербовою печаткою запитуючої установи.

Стаття 8 Порядок виконання

1. При виконанні доручення про надання правової допомоги запитувана установа застосовує законодавство своєї країни. На прохання запитуючої установи вона може застосувати і процесуальні норми запитуючої Договірної Сторони, якщо тільки вони не суперечать законодавству запитуваної Договірної Сторони.

2. Якщо запитувана установа не компетентна виконати доручення, вона пересилає його компетентній установі і повідомляє про це запитуючу устанovu.

3. На прохання запитуючої установи запитувана установа своєчасно повідомляє їй і зацікавленим сторонам про час і місце виконання доручення для того, щоб вони могли бути присутніми при виконанні доручення відповідно до законодавства запитуваної Договірної Сторони.

4. У випадку, якщо точна адреса зазначеної в дорученні особи невідома, запитувана установа вживає відповідно до законодавства Договірної Сторони, на території якої вона знаходиться, необхідні заходи для встановлення адреси.

5. Після виконання доручення запитувана установа повертає документи запитуючій установі; у тому випадку, якщо правова допомога не могла бути надана, вона одночасно повідомляє про обставини, що перешкоджають виконанню доручення, і повертає документи запитуючій установі.

Стаття 9 Виклик свідків, потерпілих, цивільних позивачів, цивільних відповідачів, їхніх представників, експертів

1. Свідок, потерпілий, цивільний позивач, цивільний відповідач і їх представники, а також експерт, який за викликом, врученим установою запитуваної Договірної Сторони, з'явиться до установи юстиції запитуючої Договірної Сторони, не може бути, незалежно від свого громадянства, притягнутий на її території до кримінальної або адміністративної відповідальності, взятий під варту і покараний за діяння, вчинене до перетину її державного кордону. Такі особи не можуть бути також притягнуті до відповідальності, взяті під варту або покарані в зв'язку з їх показаннями як свідків або висновками як експертів у зв'язку з кримінальною справою, що є предметом розгляду.

2. Особи, зазначені в пункті 1 цієї статті, втрачають передбачену цим пунктом гарантію, якщо вони не залишать територію запитуючої Договірної

Сторони, хоча і мають для цього можливість, до закінчення 15 діб з того дня, коли установа юстиції, яка здійснює допит, повідомить їм, що надалі в їх присутності немає необхідності. У цей строк не зараховується час, протягом якого ці особи не зі своєї вини не могли залишити територію запитуючої Договірної Сторони.

3. Свідкові, експертів, а також потерпілому і його законному представникові запитуючою Договірною Стороною відшкодовуються витрати, пов'язані з проїздом і перебуванням у запитуючій державі, як і неодержана заробітна плата за дні відволікання від роботи; експерт має також право на винагороду за проведення експертизи. У виклику повинно бути зазначено, які виплати вправі одержати викликані особи; за їх клопотанням установа юстиції запитуючої Договірної Сторони виплачує аванс на покриття відповідних витрат.

4. Виклик свідка або експерта, який проживає на території однієї Договірної Сторони, до установи юстиції іншої Договірної Сторони не повинен містити погрози застосування засобів примусу у випадку неявки.

Стаття 10

Доручення про вручення документів

1. Запитувана установа юстиції здійснює вручення документів відповідно до порядку, що діє в її державі, якщо документи, що вручаються, написані її мовою або російською мовою або забезпечені засвідченим перекладом цими мовами. В іншому випадку вона передає документи одержувачеві, якщо він згодний добровільно їх прийняти.

2. Якщо документи не можуть бути вручені за адресою, вказаною в дорученні, запитувана установа юстиції зі своєї ініціативи вживає заходів, необхідних для встановлення адреси. Якщо встановлення адреси запитуваною установою юстиції виявиться неможливим, вона повідомляє про це запитуючу устанovu і повертає їй документи, що підлягають врученню.

Стаття 11

Підтвердження вручення документів

Вручення документів засвідчується підтвердженням, підписаним особою, якій вручений документ, і скріпленим офіційною печаткою запитуваної установи, із зазначенням дати вручення і підписом працівника установи, який вручає документ, або виданим цією установою іншим документом, у якому повинні бути зазначені спосіб, місце і час вручення.

Стаття 12

Повноваження дипломатичних представництв і консульських установ

1. Договірні Сторони мають право вручати документи власним громадянам через свої дипломатичні представництва або консульські установи.

2. Договірні Сторони мають право за дорученням своїх компетентних органів допитувати власних громадян через свої дипломатичні представництва або консульські установи.

3. У випадках, зазначених у пунктах 1 і 2 цієї статті, не можна застосовувати засобів примусу або погрозу ними.

Стаття 13

Дійсність документів

1. Документи, що на території однієї з Договірних Сторін виготовлені або засвідчені установою або спеціально на те уповноваженою особою в межах їх компетенції та за установленною формою і скріплені гербовою печаткою, приймаються на територіях інших Договірних Сторін без будь-якого спеціального посвідчення.

2. Документи, що на території однієї з Договірних Сторін розглядаються як офіційні документи, користуються на територіях інших Договірних Сторін доказовою силою офіційних документів.

Стаття 14

Пересилання документів про цивільний стан і інших документів

Договірні Сторони зобов'язуються пересилати одна одній на прохання без перекладу і безоплатно свідоцтва про реєстрацію актів цивільного стану, документи про освіту, трудовий стаж і інші документи, що стосуються особистих або майнових прав та інтересів громадян запитуваної Договірної Сторони й інших осіб, що проживають на її території.

Стаття 15

Інформація з правових питань

Центральні установи юстиції Договірних Сторін на прохання надають одна одній відомості щодо чинного або того, що було чинним на їх територіях, внутрішнього законодавства і про практику його застосування установами юстиції.

Стаття 16

Встановлення адрес і інших даних

1. Договірні Сторони на прохання надають одна одній відповідно до свого законодавства допомогу при встановленні адрес осіб, які проживають на їх територіях, якщо це потрібно для здійснення прав їх громадян. При цьому запитуюча Договірна Сторона повідомляє наявні в неї дані для визначення адреси особи, зазначеної в проханні.

2. Установи юстиції Договірних Сторін надають одна одній допомогу у встановленні місця роботи та доходів осіб, які проживають на території запитуваної Договірної Сторони і до яких в установах юстиції запитуючої Договірної Сторони пред'явлені майнові вимоги у цивільних, сімейних та кримінальних справах.

Стаття 17

Мова

У відносинах одна з одною при виконанні цієї Конвенції установи юстиції Договірних Сторін користуються державними мовами Договірних Сторін або російською мовою.

Стаття 18

Витрати, пов'язані з наданням правової допомоги

Запитувана Договірна Сторона не буде вимагати відшкодування витрат з надання правової допомоги. Договірні Сторони самі несуть усі витрати, що виникли при наданні правової допомоги на їх територіях.

Стаття 19

Відмова в наданні правової допомоги

Прохання про надання правової допомоги може бути відхилено, якщо надання такої допомоги може завдати шкоди суверенітету чи безпеці або суперечить законодавству запитуваної Договірної Сторони.

РОЗДІЛ II. ПРАВОВІ ВІДНОСИНИ У ЦИВІЛЬНИХ І СІМЕЙНИХ СПРАВАХ

Частина I. Компетенція

Стаття 20 Загальні положення

1. Якщо в частинах II-V цього розділу не встановлено інше, позови до осіб, які мають місце проживання на території однієї з Договірних Сторін, подаються, незалежно від їх громадянства, в суди цієї Договірної Сторони, а позови до юридичних осіб подаються в суди Договірної Сторони, на території якої знаходиться орган управління юридичної особи, його представництво або філія.

Якщо в справі беруть участь декілька відповідачів, що мають місце проживання (місцезнаходження) на територіях різних Договірних Сторін, спір розглядається за місцем проживання (місцезнаходженням) будь-якого відповідача на вибір позивача.

2. Суди Договірної Сторони компетентні також у випадках, коли на її території:

а) здійснюється торгівля, промислова або інша господарська діяльність підприємства (філії) відповідача;

б) виконане або повинно бути повністю чи частково виконане зобов'язання з договору, що є предметом спору;

в) має постійне місце проживання або місцезнаходження позивач за позовом про захист честі, гідності і ділової репутації.

3. Щодо позовів про право власності та інші речові права на нерухоме майно виключно компетентними є суди за місцем знаходження майна.

Позови до перевізників, що впливають з договорів перевезення вантажів, пасажирів і багажу, подаються за місцезнаходженням управління транспортної організації, до якої у встановленому порядку була пред'явлена претензія.

Стаття 21 Договірна підсудність

1. Суди Договірних Сторін можуть розглядати справи й в інших випадках, якщо є письмова угода сторін про передачу спору цим судам.

При цьому виключна компетенція, що впливає з пункту 3 статті 20 і інших норм, установлених частинами II-V цього розділу, а також з внутрішнього

законодавства відповідної Договірної Сторони, не може бути змінена угодою сторін.

2. За наявності угоди про передачу спору суд за заявою відповідача припиняє провадження в справі.

Стаття 22

Взаємозв'язок судових процесів

1. У випадку порушення провадження в справі між тими самими сторонами, з того самого предмету і на тих самих підставах у судах двох Договірних Сторін, компетентних відповідно до цієї Конвенції, суд, що порушив справу пізніше, припиняє провадження.

2. Зустрічний позов і вимога про залік, що впливають з тих самих правовідносин, що й основний позов, підлягають розгляду в суді, що розглядає основний позов.

Частина II. Особистий статус

Стаття 23

Правоздатність і дієздатність

1. Дієздатність фізичної особи визначається законодавством Договірної Сторони, громадянином якої є ця особа.

2. Дієздатність особи без громадянства визначається за правом країни, у якій він має постійне місце проживання.

3. Правоздатність юридичної особи визначається законодавством держави, за законами якого вона була заснована.

Стаття 24

Визнання обмежено дієздатним або недієздатним.

Поновлення дієздатності

1. У справах про визнання особи обмежено дієздатною або недієздатною, за винятком випадків, передбачених пунктами 2 і 3 цієї статті, компетентним є суд Договірної Сторони, громадянином якої є ця особа.

2. У випадку, якщо суду однієї Договірної Сторони стануть відомі підстави визнання обмежено дієздатною або недієздатною особи, яка проживає на її

території і яка є громадянином іншої Договірної Сторони, він повідомить про це суд Договірної Сторони, громадянином якої є ця особа.

3. Якщо суд Договірної Сторони, що був повідомлений про підстави для визнання обмежено дієздатною або недієздатною, протягом трьох місяців не почне справу або не повідомить свою думку, справа про визнання обмежено дієздатною або недієздатною буде розглядати суд тієї Договірної Сторони, на території якої цей громадянин має місце проживання. Рішення про визнання особи обмежено дієздатною або недієздатною спрямовується компетентному суду Договірної Сторони, громадянином якої є ця особа.

4. Положення пунктів 1-3 цієї статті застосовуються відповідно і до поновлення дієздатності.

Стаття 25

Визнання безвісно відсутньою і оголошення померлою. Встановлення факту смерті

1. У справах про визнання особи безвісно відсутньою або оголошення померлою і у справах про встановлення факту смерті компетентні установи юстиції Договірної Сторони, громадянином якої особа була в той час, коли вона за останніми даними була жива, а стосовно інших осіб – установи юстиції за останнім місцем проживання особи.

2. Установи юстиції кожної з Договірних Сторін можуть визнати громадянина іншої Договірної Сторони й іншу особу, яка проживала на її території, безвісно відсутньою або померлою, а також встановити факт її смерті за клопотанням заінтересованих осіб, які проживають на її території, права й інтереси яких засновані на законодавстві цієї Договірної Сторони.

3. При розгляді справ про визнання безвісно відсутньою або оголошенні померлою і справ про встановлення факту смерті установи юстиції Договірних Сторін застосовують законодавство своєї держави.

Частина III. Сімейні справи

Стаття 26

Укладення шлюбу

Умови укладення шлюбу визначаються для кожного з майбутнього подружжя законодавством Договірної Сторони, громадянином якого він є, а для осіб без громадянства – законодавством Договірної Сторони, що є їх постійним місцем проживання. Крім того, стосовно перешкод до укладення шлюбу повинні

бути дотримані вимоги законодавства Договірної Сторони, на території якої укладається шлюб.

Стаття 27 Правовідносини подружжя

1. Особисті і майнові правовідносини подружжя визначаються за законодавством Договірної Сторони, на території якої вони мають спільне місце проживання.

2. Якщо один з подружжя проживає на території однієї Договірної Сторони, а другий – на території іншої Договірної Сторони і при цьому обидва з подружжя мають те саме громадянство, їхні особисті і майнові правовідносини визначаються за законодавством тієї Договірної Сторони, громадянами якої вони є.

3. Якщо один з подружжя є громадянином однієї Договірної Сторони, а другий – іншої Договірної Сторони й один з них проживає на території однієї, а другий – на території іншої Договірної Сторони, то їх особисті і майнові правовідносини визначаються за законодавством Договірної Сторони, на території якої вони мали своє останнє спільне місце проживання.

4. Якщо особи, зазначені в пункті 3 цієї статті, не мали спільного проживання на територіях Договірних Сторін, застосовується законодавство Договірної Сторони, установа якої розглядає справу.

5. Правовідносини подружжя, що стосуються їх нерухомого майна, визначаються за законодавством Договірної Сторони, на території якої знаходиться це майно.

6. У справах про особисті і майнові правовідносини подружжя компетентними є установи Договірної Сторони, законодавство якої підлягає застосуванню відповідно до пунктів 1-3, 5 цієї статті.

Стаття 28 Розірвання шлюбу

1. У справах про розірвання шлюбу застосовується законодавство Договірної Сторони, громадянами якої є подружжя на момент подачі заяви.

2. Якщо один з подружжя є громадянином однієї Договірної Сторони, а другий – іншої Договірної Сторони, застосовується законодавство Договірної Сторони, установа якої розглядає справу про розірвання шлюбу.

Стаття 29

Компетентність установ Договірних Сторін

1. У справах про розірвання шлюбу у випадку, передбаченому пунктом 1 статті 28, компетентними є установи Договірної Сторони, громадянами якої є подружжя на момент подачі заяви. Якщо на момент подачі заяви обидва з подружжя проживають на території іншої Договірної Сторони, то компетентними є також установи цієї Договірної Сторони.

2. У справах про розірвання шлюбу у випадку, передбаченому пунктом 2 статті 28, компетентними є установи Договірної Сторони, на території якої проживають обидва з подружжя. Якщо один з подружжя проживає на території однієї Договірної Сторони, а другий – на території іншої Договірної Сторони, у справах про розірвання шлюбу компетентними є установи обох Договірних Сторін, на територіях яких проживає подружжя.

Стаття 30

Визнання шлюбу недійсним

1. У справах про визнання шлюбу недійсним застосовується законодавство Договірної Сторони, що відповідно до статті 26 застосовувалося при укладенні шлюбу.

2. Компетентність установ у справах про визнання шлюбу недійсним визначається відповідно до статті 27.

Стаття 31

Встановлення і оспорювання батьківства або материнства

Встановлення і оспорювання батьківства або материнства визначається за законодавством Договірної Сторони, громадянином якої дитина є за народженням.

Стаття 32

Правовідносини батьків і дітей

1. Правовідносини батьків і дітей визначаються за законодавством Договірної Сторони, на території якої постійно проживають діти.

2. У справах про стягнення аліментів з повнолітніх дітей застосовується законодавство Договірної Сторони, на території якої має місце проживання особа, що претендує на одержання аліментів.

3. У справах про правовідносини між батьками і дітьми компетентний суд Договірної Сторони, законодавство якої підлягає застосуванню відповідно до пунктів 1 і 2 цієї статті.

Стаття 33

Опіка і піклування

1. Встановлення або припинення опіки і піклування провадиться за законодавством Договірної Сторони, громадянином якої є особа, стосовно якої встановлюється або припиняється опіка або піклування.

2. Правовідносини між опікуном або піклувальником і особою, що знаходиться під опікою або піклуванням, регулюються законодавством Договірної Сторони, установа якої призначила опікуна або піклувальника.

3. Обов'язок прийняти опікунство або піклування встановлюється законодавством Договірної Сторони, громадянином якої є особа, яку призначають опікуном або піклувальником.

4. Опікуном або піклувальником особи, яка є громадянином однієї Договірної Сторони, може бути призначений громадянин іншої Договірної Сторони, якщо він проживає на території Сторони, де буде здійснюватися опіка або піклування.

Стаття 34

Компетентність установ Договірних Сторін у питаннях опіки і піклування

У справах про встановлення або припинення опіки і піклування компетентними є установи Договірної Сторони, громадянином якої є особа, стосовно якої встановлюється або припиняється опіка або піклування, якщо інше не встановлено цією Конвенцією.

Стаття 35

Порядок вжиття заходів з опіки та піклування

1. У разі необхідності вжиття заходів з опіки або піклування в інтересах громадянина однієї Договірної Сторони, постійне місце проживання, місце перебування або майно якого знаходиться на території іншої Договірної

Сторони, установа цієї Договірної Сторони невідкладно повідомляє установу, компетентну відповідно до статті 34.

2. У випадках, що не допускають зволікань, установа іншої Договірної Сторони може сама вжити необхідні тимчасові заходи відповідно до свого законодавства. При цьому вона зобов'язана невідкладно повідомити про це установу, компетентну відповідно до статті 34. Ці заходи зберігають силу до прийняття установою, зазначеною в статті 34, іншого рішення.

Стаття 36

Порядок передачі опіки або піклування

1. Установа, компетентна відповідно до статті 34, може передати опіку або піклування установі іншої Договірної Сторони в тому випадку, якщо особа, яка знаходиться під опікою або піклуванням, має на території цієї Договірної Сторони місце проживання, місце перебування або майно. Передача опіки або піклування набирає чинності з моменту, коли запитувана установа прийме на себе опіку або піклування і повідомить про це запитуючу установу.

2. Установа, що відповідно до пункту 1 цієї статті прийняла опіку або піклування, здійснює їх відповідно до законодавства своєї держави.

Стаття 37

Усиновлення

1. Усиновлення або його скасування визначається за законодавством Договірної Сторони, громадянином якої є усиновитель у момент подачі заяви про усиновлення або його скасування.

2. Якщо дитина є громадянином іншої Договірної Сторони, при усиновленні або його скасуванні необхідно одержати згоду законного представника і компетентного державного органу, а також згоду дитини, якщо це потрібно за законодавством Договірної Сторони, громадянином якої він є.

3. Якщо дитина усиновлюється подружжям, з яких один є громадянином однієї Договірної Сторони, а другий – громадянином іншої Договірної Сторони, усиновлення або його скасування повинні провадитися відповідно до умов, передбачених законодавством обох Договірних Сторін.

4. У справах про усиновлення або його скасування компетентною є установа Договірної Сторони, громадянином якого є усиновитель у момент подачі заяви про усиновлення або його скасування, а у випадку, передбаченому пунктом 3 цієї статті, компетентною є установа тієї Договірної Сторони, на

території якої подружжя мають або мали останнє спільне місце проживання чи місце перебування.

Частина IV. Майнові правовідносини

Стаття 38 Право власності

1. Право власності на нерухоме майно визначається за законодавством Договірної Сторони, на території якої знаходиться нерухоме майно. Питання про те, яке майно є нерухомим, вирішується відповідно до законодавства країни, на території якої знаходиться це майно.

2. Право власності на транспортні засоби, що підлягають внесенню до державних реєстрів, визначається за законодавством Договірної Сторони, на території якої знаходиться орган, що здійснив реєстрацію транспортного засобу.

3. Виникнення і припинення права власності або іншого речового права на майно визначається за законодавством Договірної Сторони, на території якої майно знаходилося в момент, коли мала місце дія або інша обставина, що стала підставою виникнення чи припинення такого права.

4. Виникнення і припинення права власності або іншого речового права на майно, що є предметом правочину, визначається за законодавством місця вчинення правочину, якщо інше не передбачено угодою Сторін.

Стаття 39 Форма правочину

1. Форма правочину визначається за законодавством місця його вчинення.

2. Форма правочину щодо нерухомого майна і прав на нього визначається за законодавством Договірної Сторони, на території якої знаходиться таке майно.

Стаття 40 Довіреність

Форма і строк дії довіреності визначаються за законодавством Договірної Сторони, на території якої видано довіреність.

Стаття 41

Права та обов'язки сторін правочину

Права та обов'язки сторін правочину визначаються за законодавством місця її вчинення, якщо інше не передбачено угодою сторін.

Стаття 42

Відшкодування шкоди

1. Зобов'язання про відшкодування шкоди, крім тих, що випливають з договорів і інших правомірних дій, визначаються за законодавством Договірної Сторони, на території якої мала місце дія або інша обставина, що стала підставою для вимоги про відшкодування шкоди.

2. Якщо особа, яка завдала шкоди, і потерпілий є громадянами однієї Договірної Сторони, застосовується законодавство цієї Договірної Сторони.

3. У справах, згаданих у пунктах 1 і 2 цієї статті, компетентним є суд Договірної Сторони, на території якої мало місце дія або інша обставина, що стало підставою для вимоги про відшкодування шкоди. Потерпілий може пред'явити позов також у суді Договірної Сторони, на території якої має місце проживання відповідач.

Стаття 43

Позовна давність

Питання позовної давності вирішуються за законодавством, що застосовується для регулювання відповідного правовідношення.

Частина V. Спадкування

Стаття 44

Принцип рівності

Громадяни кожної з Договірних Сторін можуть успадковувати на територіях інших Договірних Сторін майно або права за законом або за заповітом на рівних умовах і в тому самому обсязі, як і громадяни цієї Договірної Сторони.

Стаття 45

Право спадкування

1. Право спадкування майна, крім випадку, передбаченого пунктом 2 цієї статті, визначається за законодавством Договірної Сторони, на території якої спадкоємець мав останнє постійне місце проживання.

2. Право спадкування нерухомого майна визначається за законодавством Договірної Сторони, на території якої знаходиться це майно.

Стаття 46

Перехід спадщини до держави

Якщо за законодавством Договірної Сторони, що підлягає застосуванню при спадкуванні, спадкоємцем є держава, то рухоме спадкове майно переходить Договірній Стороні, громадянином якої є спадкодавець у момент смерті, а нерухоме спадкове майно переходить Договірній Стороні, на території якої воно знаходиться.

Стаття 47

Заповіт

Здатність особи до складання і скасування заповіту, а також форма заповіту і його скасування визначаються правом тієї країни, де заповідач мав місце проживання в момент складання акта. Однак заповіт або його скасування не можуть бути визнані недійсними внаслідок недотримання форми, якщо остання задовольняє вимогам права місця його складання.

Стаття 48

Компетенція у справах про спадщину

1. Провадження у справах про спадкування рухомого майна компетентні вести установи Договірної Сторони, на території якої мав місце проживання спадкодавець у момент своєї смерті.

2. Провадження у справах про спадкування нерухомого майна компетентні вести установи Договірної Сторони, на території якої знаходиться майно.

3. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті застосовуються також при розгляді спорів, що виникають у зв'язку з провадженням у справах про спадщину.

Стаття 49
Компетенція дипломатичного представництва або
консульської установи у справах про спадщину

У справах про спадкування, у тому числі у спадкових спорах, дипломатичні представництва або консульські установи кожної з Договірних Сторін компетентні представляти (за винятком права на відмову від спадщини) без спеціальної довіреності в установах інших Договірних Сторін громадян своєї держави, якщо вони відсутні або не призначили представника.

Стаття 50
Заходи щодо охорони спадщини

1. Установи Договірних Сторін вживають відповідно до свого законодавства заходи, необхідні для забезпечення охорони спадщини, залишеної на їх території громадянами інших Договірних Сторін, або для управління нею.

2. Про заходи, вжиті відповідно до пункту 1 цієї статті, невідкладно повідомляється дипломатичне представництво або консульська установа Договірної Сторони, громадянином якого є спадкодавець. Зазначене представництво або установа може брати участь у здійсненні цих заходів.

3. За клопотанням установи юстиції, компетентної вести провадження у справі про спадкування, а також дипломатичного представництва або консульської установи заходи, вжиті відповідно до пункту 1 цієї статті, можуть бути змінені, скасовані або відкладені.

РОЗДІЛ III. ВИЗНАННЯ І ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ

Стаття 51
Визнання і виконання рішень

Кожна з Договірних Сторін на умовах, передбачених цією Конвенцією, визнає і виконує такі рішення, ухвалені на території інших Договірних Сторін:

а) рішення установ юстиції у цивільних і сімейних справах, включаючи затверджені судом мирові угоди у таких справах і нотаріальні акти стосовно грошових зобов'язань (далі – рішення);

б) рішення судів у кримінальних справах про відшкодування шкоди.

Стаття 52

Визнання рішень, не потребують виконання

1. Ухвалені установами юстиції кожної з Договірних Сторін і такі, що набрали законної сили рішення, що не вимагають за своїм характером виконання, визнаються на територіях інших Договірних Сторін без спеціального провадження за умови якщо:

а) установи юстиції запитованої Договірної Сторони не ухвалили раніше у цій справі рішення, що набрало законної сили;

б) справа відповідно до цієї Конвенції, а у випадках, не передбачених нею, відповідно до законодавства Договірної Сторони, на території якої рішення повинно бути визнане, не належить до виключної компетенції установ юстиції цієї Договірної Сторони.

2. Положення пункту 1 цієї статті стосуються і рішень з опіки та піклування, а також рішень про розірвання шлюбу, ухвалених установами, компетентними згідно з законодавством Договірної Сторони, на території якої ухвалено рішення.

Стаття 53

Клопотання про дозвіл примусового виконання рішення

1. Клопотання про дозвіл примусового виконання рішення подається до компетентного суду Договірної Сторони, де рішення підлягає виконанню. Воно може бути подано й до суду, що ухвалив рішення в справі в першій інстанції. Цей суд направляє клопотання судові, компетентному ухвалити рішення щодо клопотання.

2. До клопотання додаються:

а) рішення або його засвідчена копія, а також офіційний документ про те, що рішення набрало законної сили і підлягає виконанню, або про те, що воно підлягає виконанню до набрання законної сили, якщо це не впливає із самого рішення;

б) документ, з якого випливає, що сторона, проти якої було ухвалене рішення, яка не прийняла участі в процесі, була в належному порядку і вчасно викликана в суд, а у випадку її процесуальної недієздатності була належним чином представлена;

в) документ, що підтверджує часткове виконання рішення на момент його пересилання;

г) документ, що підтверджує угоду сторін, у справах договірної підсудності.

3. Клопотання про дозвіл примусового виконання рішення і додані до нього документи забезпечуються засвідченим перекладом мовою запитованої Договірної Сторони або російською мовою.

Стаття 54

Порядок визнання і примусового виконання рішень

1. Клопотання про визнання і дозвіл примусового виконання рішень, передбачених у статті 51, розглядаються судами Договірної Сторони, на території якої повинно бути здійснене примусове виконання.

2. Суд, що розглядає клопотання про визнання і дозвіл примусового виконання рішення, обмежується встановленням того, що умови, передбачені цією Конвенцією, дотримані. У випадку, якщо умови дотримані, суд виносить рішення про примусове виконання.

3. Порядок примусового виконання визначається за законодавством Договірної Сторони, на території якої повинно бути здійснене примусове виконання.

Стаття 55

Відмова у визнанні і виконанні рішень

У визнанні передбачених статтею 52 рішень і у видачі дозволу на примусове виконання може бути відмовлено у випадках, якщо:

а) відповідно до законодавства Договірної Сторони, на території якої ухвалено рішення, воно не набрало законної сили або не підлягає виконанню, за винятком випадків, коли рішення підлягає виконанню до набрання законної сили;

б) відповідач не взяв участі в процесі внаслідок того, що йому або його уповноваженому не був вчасно і належно вручений виклик до суду;

в) у справі між тими самими сторонами, з того самого предмету і на тій самій підставі на території Договірної Сторони, де повинно бути визнане і виконане рішення, було вже раніше ухвалено рішення, що набрало законної сили, або є визнане рішення суду третьої держави чи якщо установою цієї Договірної Сторони було раніше порушено провадження у цій справі;

г) відповідно до положень цієї Конвенції, а у випадках, не передбачених нею, відповідно до законодавства Договірної Сторони, на території якої рішення повинно бути визнане і виконане, справа належить до виключної компетенції її установи;

д) відсутній документ, що підтверджує угоду сторін у справі договірної підсудності;

е) закінчився строк давності примусового виконання, передбачений законодавством Договірної Сторони, суд якої виконує доручення.

РОЗДІЛ ІV. ПРАВОВА ДОПОМОГА У КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВАХ

Частина І. Видача

Стаття 56 Обов'язок видачі

1. Договірні Сторони зобов'язуються відповідно до умов, передбачених цією Конвенцією, за вимогою видавати одна одній осіб, які знаходяться на їх території, для притягнення до кримінальної відповідальності або для приведення вироку до виконання.

2. Видача для притягнення до кримінальної відповідальності здійснюється за такі діяння, які за законами запитуючої і запитуваної Договірних Сторін є караними і за вчинення яких передбачається покарання у виді позбавлення волі на строк не менше одного року або більш суворе покарання.

3. Видача для приведення вироку до виконання здійснюється за такі діяння, які відповідно до законодавства запитуючої і запитуваної Договірних Сторін є караними і за вчинення яких особу, видача якої вимагається, було засуджено до позбавлення волі на строк не менш шести місяців або до більш суворого покарання.

Стаття 57 Відмова у видачі

1. Видача не здійснюється, якщо:

а) особа, видача якої вимагається, є громадянином запитуючої Договірної Сторони;

б) на момент одержання вимоги кримінальне переслідування відповідно до законодавства запитуючої Договірної Сторони не може бути розпочато або вирок не може бути приведено до виконання внаслідок спливу строку давності або з іншої законної підстави;

в) стосовно особи, видача якої вимагається, на території запитуючої Договірної Сторони за той самий злочин було ухвалено вирок або постанову про припинення провадження в справі, що набрали законної сили;

г) злочин відповідно до законодавства запитуючої або запитуваної Договірної Сторони переслідується в порядку приватного обвинувачення (за заявою потерпілого).

2. У видачі може бути відмовлено, якщо злочин, у зв'язку з яким вимагається видача, вчинено на території запитуючої Договірної Сторони.

3. У випадку відмови у видачі запитуюча Договірна Сторона повинна бути інформована про підстави відмови.

Стаття 58

Вимога про видачу

1. Вимога про видачу повинна містити:
 - а) найменування запитуваної установи;
 - б) опис фактичних обставин діяння і текст закону запитуючої Договірної Сторони, на підставі якого це діяння визнається злочином;
 - в) прізвище, ім'я, по батькові особи, що підлягає видачі, її громадянство, місце проживання або перебування, за можливості опис зовнішності й інші відомості про її особу;
 - г) зазначення розміру шкоди, завданої злочином.
2. До вимоги про видачу для здійснення кримінального переслідування повинна бути додана засвідчена копія постанови про взяття під варту.
3. До вимоги про видачу для приведення вироку до виконання повинні бути додані засвідчена копія вироку з відміткою про набрання ним законної сили і текст положення кримінального закону, на підставі якого особа засуджена. Якщо засуджений уже відбув частину покарання, повідомляються також дані про це.
4. Вимога про видачу і додані до неї документи складаються відповідно до положень статті 17.

Стаття 59

Додаткові відомості

1. Якщо вимога про видачу не містить усіх необхідних даних, то запитувана Договірна Сторона може витребувати додаткові відомості, для чого встановлює строк до одного місяця. Цей строк може бути продовжений ще до одного місяця за клопотанням запитуючої Договірної Сторони.
2. Якщо запитуюча Договірна Сторона не надасть у встановлений строк додаткових відомостей, то запитувана Договірна Сторона повинна звільнити особу, взяту під варту.

Стаття 60

Взяття під варту для видачі

Після одержання вимоги запитувана Договірна Сторона негайно вживає заходи для взяття під варту особи, видача якої вимагається, за винятком тих випадків, коли видача не може бути здійснена.

Стаття 61

Взяття під варту або затримання до одержання вимоги про видачу

1. Особа, видача якої вимагається, за клопотанням може бути взята під варту і до одержання вимоги про видачу. У клопотанні повинно бути посилення на постанову про взяття під варту або на вирок, що набрав законної сили, і вказівка на те, що вимога про видачу буде надана додатково. Клопотання про взяття під варту до одержання вимоги про видачу може бути передано поштою, телеграфом, телексом або телефаксом.

2. Особа може бути затримана і без клопотання, передбаченого в пункті 1 цієї статті, якщо є передбачені законодавством підстави підозрювати, що вона вчинила на території іншої Договірної Сторони злочин, що тягне за собою видачу.

3. Про взяття під варту або затримання до одержання вимоги про видачу необхідно негайно повідомити іншу Договірну Сторону.

Стаття 62

Звільнення особи, затриманої або взятої під варту

1. Особа, взята під варту відповідно до пункту 1 статті 61, повинна бути звільнена, якщо вимога про її видачу не надійде протягом одного місяця з дня взяття під варту.

2. Особа, затримана відповідно до пункту 2 статті 61, повинна бути звільнена, якщо вимога про її видачу не надійшла протягом строку, передбаченого законодавством для затримання.

Стаття 63

Відстрочка видачі

Якщо особа, видача якої вимагається, притягнута до кримінальної відповідальності або засуджена за інший злочин на території запитуваної Договірної Сторони, її видача може бути відстрочена до припинення кримінального переслідування, приведення вироку до виконання або до звільнення від покарання.

Стаття 64

Тимчасова видача

1. Якщо відстрочка видачі, передбачена статтею 63, може потягнути за собою закінчення строку давності кримінального переслідування або завдати шкоди розслідуванню злочину, особа, видача якої вимагається за клопотанням, може бути видана тимчасово.

2. Видана тимчасово особа повинна бути повернута після проведення дії у кримінальній справі, для якої вона була видана, але не пізніше, ніж через три місяці з дня передачі особи. В обґрунтованих випадках строк може бути продовжений.

Стаття 65

Колізія вимог про видачу

Якщо вимоги про видачу надійдуть від декількох держав, запитувана Договірною Сторона самостійно вирішує, яка з цих вимог повинна бути задоволена.

Стаття 66

Межі кримінального переслідування виданої особи

1. Без згоди запитуваної Договірної Сторони видану особу не можна притягнути до кримінальної відповідальності або покарати за вчинений до її видачі злочин, за який вона не була видана.

2. Без згоди запитуваної Договірної Сторони особа не може бути видана також третій державі.

3. Згода запитуваної Договірної Сторони не потрібна, якщо видана особа до закінчення одного місяця після закінчення кримінального провадження, а у випадку засудження – до закінчення одного місяця після відбуття покарання чи звільнення від нього не залишить територію запитуючої Договірної Сторони або якщо вона туди добровільно повернеться. У цей строк не зараховується час, протягом якого видана особа не могла залишити територію запитуючої Договірної Сторони не зі своєї вини.

Стаття 67

Передача виданої особи

Запитувана Договірною Сторона повідомляє запитуючу Договірну Сторону про місце і час видачі. Якщо запитуюча Договірною Сторона не прийме особу, яка підлягає видачі, протягом 15 днів після поставленої дати передачі, ця особа повинна бути звільнена з-під варти.

Стаття 68

Повторна видача

Якщо видана особа ухилиться від кримінальної відповідальності або від відбування покарання і повернеться на територію запитуваної Договірної Сторони, то за новою вимогою вона повинна бути видана без надання матеріалів, згаданих у статтях 58 і 59.

Стаття 69

Повідомлення про результати провадження у кримінальній справі

Договірні Сторони повідомляють одна одну про результати провадження у кримінальній справі проти виданої їм особи. На прохання відправляється і копія остаточного рішення.

Стаття 70

Транзитне перевезення

1. Договірна Сторона за клопотанням іншої Договірної Сторони дозволяє транзитне перевезення по своїй території осіб, виданих іншій Договірній Стороні третьою державою.

2. Клопотання про дозвіл такого перевезення розглядається в тому самому порядку, що і вимога про видачу.

3. Запитувана Договірна Сторона дозволяє транзитне перевезення таким способом, який вона вважає найбільш доцільним.

Стаття 71

Витрати, пов'язані з видачою і транзитним перевезенням

Витрати, пов'язані з видачою, несе Договірна Сторона, на території якої вони виникли, а витрати, пов'язані з транзитним перевезенням, – Договірна Сторона, що звернулася з клопотанням про таке перевезення.

Частина II. Здійснення кримінального переслідування

Стаття 72

Обов'язок здійснення кримінального переслідування

1. Кожна Договірна Сторона зобов'язується за дорученням іншої Договірної Сторони здійснювати відповідно до свого законодавства кримінальне переслідування проти власних громадян, підозрюваних у тому, що вони вчинили злочин на території запитуючої Договірної Сторони.

2. Якщо злочин, у зв'язку з яким порушена справа, тягне за собою цивільно-правові вимоги осіб, яким завдано шкоди злочинном, ці вимоги за наявності їхнього клопотання про відшкодування шкоди розглядаються в даній справі.

Стаття 73

Доручення про здійснення кримінального переслідування

1. Доручення про здійснення кримінального переслідування повинно містити:

- а) найменування запитуючої установи;
- б) опис діяння, у зв'язку з яким надіслано доручення про здійснення переслідування;
- в) можливо більш точне зазначення часу і місця вчинення діяння;
- г) текст положення закону запитуючої Договірної Сторони, на підставі якого діяння визнається злочином, а також текст інших законодавчих норм, що мають істотне значення для провадження у справі;
- д) прізвище й ім'я підозрюваної особи, її громадянство, а також інші відомості про особу;
- е) заяви потерпілих у кримінальних справах, що порушуються за заявою потерпілого, і заяви про відшкодування шкоди;
- ж) зазначення розміру шкоди, завданої злочином.

До доручення додаються наявні в розпорядженні запитуючої Договірної Сторони матеріали кримінального переслідування, а також докази.

2. При направленні запитуючою Договірною Стороною порушеної кримінальної справи розслідування у цій справі продовжується запитуваною Договірною Стороною відповідно до свого законодавства. Кожний документ, що знаходиться в справі, повинен бути засвідчений гербовою печаткою компетентної установи юстиції запитуючої Договірної Сторони.

3. Доручення і додані до нього документи складаються відповідно до положень статті 18.

4. Якщо обвинувачений у момент направлення доручення про здійснення переслідування утримується під вартою на території запитуючої Договірної Сторони, він доставляється на територію запитуваної Договірної Сторони.

Стаття 74

Повідомлення про результати кримінального переслідування

Запитувана Договірна Сторона зобов'язана повідомити запитуючу Договірну Сторону про остаточне рішення. На прохання запитуючої Договірної Сторони надається копія остаточного рішення.

Стаття 75

Наслідки ухвалення рішення

Якщо Договірній Стороні відповідно до статті 72 було надано доручення про здійснення кримінального переслідування після набрання законної сили

вироком або ухвалення установою запитуваної Договірної Сторони іншого остаточного рішення, кримінальна справа не може бути порушена установами запитуючої Договірної Сторони, а порушена ними справа підлягає припиненню.

Стаття 76

Пом'якшуючі або обтяжуючі відповідальність обставини

Кожна з Договірних Сторін при розслідуванні злочинів і розгляді кримінальних справ судами враховує передбачені законодавством Договірних Сторін пом'якшуючі й обтяжуючі відповідальність обставини незалежно від того, на території якої Договірної Сторони вони виникли.

Стаття 77

Порядок розгляду справ, підсудних судам двох або декількох Договірних Сторін

При обвинуваченні однієї особи або групи осіб у вчиненні декількох злочинів, справи щодо яких підсудні судам двох або більше Договірних Сторін, компетентним розглядати їх є суд тієї Договірної Сторони, на території якої закінчене попереднє розслідування. У цьому випадку справа розглядається за правилами судочинства цієї Договірної Сторони.

Частина III. Спеціальні положення про правову допомогу у кримінальних справах

Стаття 78

Передача предметів

1. Договірні Сторони зобов'язуються на прохання передавати одна одній:
 - а) предмети, що були використані при вчиненні злочину, що тягне за собою видачу особи відповідно до цієї Конвенції, у тому числі знаряддя злочину; предмети, що були придбані в результаті злочину або як винагорода за нього, чи предмети, які злочинець одержав замість предметів, придбаних у такий спосіб;
 - б) предмети, що можуть мати значення доказів у кримінальній справі; ці предмети передаються й у тому випадку, якщо видача злочинця не може бути здійснена через його смерть, втечу або з інших обставин.
2. Якщо запитуваній Договірній Стороні предмети, зазначені в пункті 1 цієї статті, необхідні як докази в кримінальній справі, їх передача може бути відстрочена до закінчення провадження в справі.
3. Права третіх осіб на передані предмети залишаються в силі. Після закінчення провадження в справі ці предмети повинні бути безоплатно повернуті Договірній Стороні, яка їх передала.

Стаття 79

Повідомлення про обвинувальні вироки і відомості про судимості

1. Кожна з Договірних Сторін буде щорічно повідомляти іншим Договірним Сторонам відомості про обвинувальні вирoki, що набрали законної сили, ухвалені її судами стосовно громадян відповідної Договірної Сторони, одночасно пересилаючи наявні відбитки пальців засуджених.

2. Кожна з Договірних Сторін надає іншим Договірним Сторонам безкоштовно на їхнє прохання відомості про судимості осіб, засуджених раніше її судами, якщо ці особи притягуються до кримінальної відповідальності на території запитуючої Договірної Сторони.

Стаття 80

Порядок зносин з питань видачі і кримінального переслідування

Зносини з питань видачі, кримінального переслідування, а також виконання слідчих доручень, що зачіпають права громадян і потребують санкцій прокурора, здійснюються генеральними прокурорами (прокурорами) Договірних Сторін.

РОЗДІЛ V. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 81

Питання застосування цієї Конвенції

Питання, що виникають при застосуванні цієї Конвенції, вирішуються компетентними органами Договірних Сторін за взаємним узгодженням.

Стаття 82

Співвідношення Конвенції з міжнародними договорами

Ця Конвенція не зачіпає положення інших міжнародних договорів, учасниками яких є Договірні Сторони.

Стаття 83

Порядок набрання чинності

1. Ця Конвенція підлягає ратифікації державами, що її підписали. Ратифікаційні грамоти здаються на зберігання Урядові Республіки Білорусь, що виконує функції депозитарію цієї Конвенції.

2. Ця Конвенція набирає чинності на тридцятий день, рахуючи з дня здачі на зберігання депозитарію третьої ратифікаційної грамоти. Для держави, ратифікаційна грамота якої буде здана на зберігання депозитарію після набрання чинності цією Конвенцією, вона набирає чинності на тридцятий день, рахуючи з дня здачі на збереження депозитарію його ратифікаційної грамоти.

Стаття 84 **Строк дії Конвенції**

1. Ця Конвенція діє протягом п'яти років з дня набрання нею чинності. Після закінчення цього строку Конвенція автоматично продовжується щоразу на новий п'ятирічний період.

2. Кожна Договірна Сторона може вийти з цієї Конвенції, направивши письмове повідомлення про це депозитарію за 12 місяців до закінчення поточного п'ятирічного строку її дії.

Стаття 85 **Дія в часі**

Дія цієї Конвенції поширюється і на правовідносини, що виникли до набрання нею чинності.

Стаття 86 **Порядок приєднання до Конвенції**

До цієї Конвенції після набрання нею чинності можуть приєднатися за згодою всіх Договірних Сторін інші держави шляхом передачі депозитарію документів про таке приєднання. Приєднання вважається таким, що набрало чинності після закінчення тридцяти днів з дня одержання депозитарієм останнього повідомлення про згоду на таке приєднання.

Стаття 87 **Обов'язок депозитарія**

Депозитарій буде негайно сповіщати всіх, хто підписав цю Конвенцію, і держави, що приєдналися до неї, про дату здачі на зберігання кожної ратифікаційної грамоти або документа про приєднання, дату набрання чинності Конвенцією, а також про одержання ним інших повідомлень.

Вчинено в м. Мінськ 22 січня 1993 року в одному оригінальному примірнику російською мовою. Оригінальний примірник зберігається в Архіві Уряду Республіки Білорусь, що направить державам-учасницям цієї Конвенції її засвідчену копію.

За Республіку Вірменія

За Російську Федерацію

Л.Тер-Петросян

Б.Єльцин

За Республіку Білорусь

За Республіку Таджикистан

Глава Верховної
Ради

С.Шушкевич

Е.Рахмонов

За Республіку Казахстан

За Туркменістан

Н.Назарбаєв

С.Ніязов

За Республіку Киргизстан

За Республіку Узбекистан

А.Акаєв

І.Карімов

За Республіку Молдова

За Україну

М.Снегур

Л.Кравчук

згідно зі статтею 86

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ України

1. Україна бере на себе зобов'язання щодо надання правової допомоги в обсязі, передбаченому статтею 6 Конвенції, за винятком визнання і виконання виконавчих написів.

2. Україна бере на себе зобов'язання визнавати і виконувати рішення, винесені на територіях країн-учасниць Конвенції, які передбачені пунктом «а» статті 51 Конвенції, за винятком нотаріальних актів, що стосуються грошових зобов'язань.